

Arrest

nr. 220 725 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 Welle

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens van 25 april 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEULEMEESTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. T. SCHREURS *loco* Mr. E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 4 april 2019 tegengehouden door de grenspolitie van de luchthaven van Zaventem en krijgt een bijlage 11 omdat hij niet in bezit is van een geldig reisdocument. Dezelfde dag dient

verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Er wordt op 16 april 2019 een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 12 van de Dublin-III-Verordening. Frankrijk aanvaardt de overname op 17 april 2019. Op 25 april 2019 wordt beslist tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens onder een bijlage 25quater. Het betreft de bestreden beslissing. De motivering ervan luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van Verordening (EG) 604/2013 van de Raad van juni 2013.

Overwegende dat betrokkene op 04.04.2019 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het grondgebied werd geweigerd aangezien betrokkene niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nl.

- Betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument en is niet in het bezit van een geldig visum of machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Overwegende dat betrokkene op 04.04.2019 een weigeringsbeslissing (bijlage 11) heeft gekregen;

Overwegende dat betrokkene op 04.04.2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art. 12 van de Verordening (EU) 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 (geldig visum) een overname gevraagd werd aan Frankrijk op 16.04.2019. Bij zijn aankomst op de luchthaven van Zaventem was betrokkene in het bezit van een kopie van zijn paspoort van Palestina. Aan de hand van deze identiteitsgegevens werd een opzoeking gedaan in Belvis. Hieruit bleek dat betrokkene in het bezit was van een visum type C FRA526088380, afgeleverd door de Franse autoriteiten te Istanbul, geldig vanaf 25.03.2019 tot en met 20.09.2019.

Op 17.04.2019 hebben de Franse autoriteiten het verzoek met instemming beantwoord.

Overwegende dat betrokkene tijdens zijn interview heeft verklaard dat hij een verzoek om internationale bescherming precies in België wou indienen gezien zijn gezondheidssituatie en zijn familie in België. Hij heeft ook verklaard dat België een veilig land is en dat er de mensenrechten gerespecteerd worden.

Overwegende dat betrokkene geen redenen heeft gegeven die zijn verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Overwegende dat betrokkene verklaard heeft dat hij nierproblemen en zenuwproblemen had, en ook stress en krampen.

Overwegende dat erop dient gewezen te worden dat betrokkene een visum heeft gekregen voor een familiaal bezoek in Frankrijk; dat hij dus ook familieleden in Frankrijk heeft, die hem kunnen helpen en steunen gedurende zijn procedure voor internationale bescherming in Frankrijk.

Overwegende dat erop dient gewezen te worden dat er in Frankrijk een systeem bestaat om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming specifieke opvang en procedure nodig heeft, en dat het onder andere personen met een handicap, personen met een ernstige ziekte en personen met een geestestoornis betreft.

Deze behoeftes worden door personen met een specifieke opleiding geëvalueerd. Als de personen een objectieve vulnerabiliteit tonen, kan de vulnerabiliteit vanaf het begin van de asielprocedure vastgesteld worden. Wat de gezondheidstoestand van de betrokkene betreft, dient er te worden opgemerkt dat de betrokkene bij zijn aankomst door de centrumarts onderzocht werd en dat deze arts de betrokkene geschikt bevond om in het centrum te verblijven. Verder heeft de betrokkene zijn instemming gegeven om informatie te verstrekken aan de verantwoordelijke lidstaat betreffende zijn gezondheidstoestand voordat een overdracht wordt verricht. De Franse autoriteiten zullen dus informatie krijgen over de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Overwegende dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 geoordeeld heeft dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden

uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk en de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van het verzoek om internationale procedure van de betrokkene dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Frankrijk, zoals België en de andere lidstaten, onderzoeken individueel de verzoeken om internationale bescherming, en verlenen de status van vluchteling of subsidiaire bescherming aan personen die voldoen aan de voorwaarden voorzien in de vigerende regelgeving. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Overwegende dat de Franse autoriteiten de tenlasteneming aanvaard hebben op basis van artikel 12 (2) van de Verordening EU 604/2013. Dit artikel stelt dat, indien de verzoeker houder is van een geldig visum, de lidstaat die het heeft afgeleverd verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Behalve indien dit visum is afgeleverd in vertegenwoordiging van een andere lidstaat zoals voorzien in artikel 8 van Verordening (CE) nr 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode. In voorkomend geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor het onderzoek van de aanvraag voor internationale bescherming.

De tenlasteneming op basis van artikel 12(2) zorgt er ook voor dat de betrokkene de mogelijkheid heeft om na zijn overdracht naar Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit verzoek zal behandeld worden door de Franse instanties en betrokkene zal bijgevolg niet worden verwijderd naar het land van zijn nationaliteit of het land waar hij zijn verblijfplaats heeft, zonder een volledige en grondige behandeling van dit verzoek.

Overwegende dat betrokkene ook toegelaten wordt tot verblijf in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en dat hij de nodige bijstand en opvang zal ontvangen, zoals door de wet voorzien.

Overwegende dat, op basis van het AIDA verslag, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, er ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit kan worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van

betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Overwegende dat eveneens kan besloten worden dat er geen basis is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties in toepassing van artikel 17 (1) van de Verordening 604/2013.

Overwegende dat bijgevolg België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dewelke aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12.02 van de Verordening (UE) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Frankrijk^{1,2} en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.1.1.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.1.1.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij in zoverre de vordering is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, vermoed.

2.1.1.3. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.1.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.1.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.1.2.2 De toepassing van deze voorwaarde

2.1.2.2.1. Verzoeker betoogt dat de opvolging in Frankrijk van asielzoekers met een medische of mentale kwetsbaarheid problematisch is en zelfs in strijd is met artikel 3 EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"Schending van art. 69 Vreemdelingenwet. de materiële motiveringplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, art. 3.2. Verordening 640/2013 en van art. 3 EVRM

Voor verzoeker is België niet het land van zijn vrije keuze. Hij heeft daarentegen asiel aangevraagd in België omwille van dwingende redenen,

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij naar België kwam omwille van medische redenen enerzijds en het gegeven dat hij beschikt over familie in België anderzijds.

Verzoeker voegt diverse attesten bij dit verzoekschrift, waaruit blijkt dat hij in Gaza het slachtoffer werd van ontvoering door Hamas met foltering. Hij heeft daarbij slagen en brandwonden opgelopen. Hij voegt eveneens attesten toe waaruit blijkt dat hij lijdt aan ernstige depressie en posttraumatische stress en nood heeft aan psychotherapie en medicatie.

De Belgische overheid argumenteert echter dat verzoeker verder kan worden opgevolgd in Frankrijk. Zij baseert zich hiervoor op het vertrouwensbeginsel alsook op het AIDA-rapport.

Voormelde beslissing is duidelijk strijdig met de materiële motiveringsplicht op grond waarvan een motivering afdoende moet zijn in het licht van de beschikbare informatie alsook het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Om haar standpunt te staven verwijst de overheid naar het AIDA-rapport over Frankrijk. Welnu uit het AIDA-rapport blijkt dat de opvolging van (getraumatiseerde) asielzoekers in Frankrijk zeer problematisch is:

Zie ECRE, AIDA Country Report France, Update 2018:

Screening of vulnerability : "OFII is responsible for identifying vulnerabilities and special needs of asylum seekers....However, the publication of the questionnaire designed for the vulnerability assessment reveals that only objective vulnerability will be assessed during the interview with OFII upon registration of the application at the GUDA. At that stage, no vulnerability linked to the asylum claim shall be discussed. Therefore, the vulnerability assessment has had a limited impact on the early identification of vulnerable persons such as victims of torture and of physical, mental or sexual violence as well as victims of human trafficking....In practice, it has been reported on several occasions that such interviews are not always conducted by OFII. It may happen that OFII indeed receives the asylum seekers but does not interview them properly, or conducts short interviews lasting 10-15 minutes, thus not allowing for an in-depth assessment of special needs.²²³ The assessment of their vulnerability is, in most cases, based on a vulnerability assessment form used by OFII officers. This situation has been widely reported by

stakeholders regardless the region where they are present. Many of them have also reported the fact that the interview is not conducted with an interpreter. Indeed, the Prefectures do not have a pool of interpreters in situ. Many local NGOs ask volunteering interpreters or fellow nationals for being present at the interview with the asylum seekers. This lack of interview is really problematic. This interview is meant to propose reception conditions adapted to asylum seekers' vulnerability. It may lead some asylum seekers to be accommodated into centres that do not correspond to their specific needs. For example, it has been reported that some female asylum seekers, victims of human trafficking or sexual violence, have been housed in centres mainly occupied by single men. In addition, it is possible to notify OFII of any vulnerability element identified after the "interview" whether it has been conducted or not. When the asylum seekers benefit from legal and social assistance; from orientation platforms for example, it is possible for them to address OFII with a medical certificate. However, for asylum seekers living in camps or on the streets, it is particularly difficult for them to have their vulnerability taken into account."

Vrije vertaling: (...)

"Health Care: National legislation does not guarantee any specific provision for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care cover (AME or PUMA). However, access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non-verbally and / or funds to work with interpreters. Victims of torture or traumatised asylum seekers can be counselled in a few NGO structures that specifically take care of these traumas. This adapted counselling is provided, for instance, at the Primo Levi Centre and Comede in Paris as well as the Osiris centres in Marseille, Mana in Bordeaux, Forum réfugiés - Cosi Essor Centre in Lyon. These specialised centres are however too few in France, unevenly distributed across the country and cannot meet the growing demand for treatment. The difficulties are in fact even more aggravated by the geographical locations of some reception centres where the possibility to access mental health specialists would mean several hours of travel. The general health system cannot currently cope with this adapted care for victims of torture and political violence. These regular structures lack time for consultations, funds for interpreters and training for professionals."

Vrije vertaling: (...)

"Special Reception Needs : So far, places in CADA are mostly allocated to vulnerable asylum seekers but whose vulnerability is "obvious" families with young children, pregnant women and elderly asylum seekers). The questionnaire that is used by OFII officers as part of the vulnerability assessment only focuses on "objective" elements of vulnerability, thereby hindering the identification of less visible needs. The French system does not yet foresee any specific ongoing monitoring mechanism to address special reception needs that would arise during the asylum procedure. In practice, however, social workers in reception centres have regular exchanges with the asylum seekers and may be able to identify these special vulnerabilities, should they appear during the reception phase. It is possible for the accommodation centres to notify OFII of the personal situation of an asylum seeker presenting a particular vulnerability and to ask for his or her re-orientation to a more suitable centre. In many occasions, social workers have reported the fact the orientation by OFFI did not take into account the vulnerability of some asylum seekers. For example, it has happened that asylum seekers in a wheelchair had been proposed to be accommodated in a centre without any specific access for disabled persons."

"The main difficulty for the staff is however the identification of solutions to respond to this need (see section on Health Care on the limited access to mental health care for instance). Therefore, the obligation on OFPRA and OFII to take into account the specific situation of vulnerable persons throughout the asylum procedure, including when these vulnerabilities only appear after the vulnerability assessment, should lead to new practice. The vulnerability assessment's conclusions as well as all information related to asylum seekers are to be computerised. Consequently, it should be easier to approach vulnerability in a more comprehensive way and to facilitate exchange of information. However, this is far from being effective in practice and many legal and practical measures are still lacking to allow this system to be implemented. For the year 2019, the Ministry of Interior has requested Prefectures to develop places for asylum seekers with disabilities and has announced the opening of places dedicated to women victims of violence or trafficking."

Vrij vertaald: (...)

Naast het gebrek aan screening, medische opvolging en adequate opvang voor kwetsbare asielzoekers, worden deze verder geconfronteerd met dezelfde problemen als de overige asielzoekers. Dit wordt weerom bevestigd door het AIDA-rapport waarnaar de Belgische overheid verwijst:

Voor Dublin-terugkeerders bestaat het risico dat indien zij effectief vrijgelaten worden zij geen toegang zullen hebben tot opvang en bijstand;

2.7. The situation of Dublin returnees Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications. ...The conditions of support and assistance of Dublin returnees are really complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy - Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has received Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services. Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a "safe passage (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own; no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to its funding shortage. When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur: (1) On one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and channel them to the PADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is really complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them. (2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and channel them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are apt to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation. In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are deemed to present themselves at the PADA. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris."

Vrij vertaald: "(...)"

Bovendien is de registratieprocedure van de asielaanvraag dermate slecht geregistreerd dat er een wachttermijn ontstaat waarbinnen de asielzoeker geen toegang tot opvang heeft:

Het indienen en de registratie van de asielaanvraag: De registratie van de asielaanvraag in Frankrijk gebeurt aan de hand van guichets uniques (enige loketten, GUDA), die werden in het leven geroepen zowel voor de registratie van de asielaanvraag als voor de materiële opvang. Om een afspraak te krijgen bij de GUDA, moeten de asielzoekers zich eerst aanbieden bij de oriëntatieplatformen (PADA). Lokale organisaties zijn verantwoordelijk de pre-registratiefase en het maken van een afspraak met de Prefectuur. Hoewel de invoering van het systeem van de enige loketten in 2015 ertoe strekte om de wachttijden voor de registratie van de asielaanvraag te verkorten, heeft het geleid tot meer complexiteit en vertraging in de toegang tot de asielprocedure...De gemiddelde wachttijd tussen de PADA en de GUDA is gedaald naar 2 tot 20 dagen in 2018 waar de asielzoekers ondervinden nu meer hinder om toegang te krijgen tot de PADA.

2.1. Making and registering an application ; The registration of asylum claims in France is conducted by "single desks" (guichet uniques de demande d'asile, GUDA) introduced in order to register both the asylum claim and the need for material reception conditions. ...In order to obtain an appointment at the GUDA, asylum seekers must present themselves to orientation platforms (Plateformes d'accueil de demandeurs d'asile, PADA), Local organisations are responsible for this pre-registration phase and make appointments at the Prefecture for the asylum seekers. While the introduction of the "single desk" system in 2015 aimed at reducing delays relating to registration and avoid long lines of people presenting themselves in front of Prefectures, this additional step has led to more complexity and delays in accessing the procedure in practice; ...The average waiting time for appointments at the GUDA from the PADA has decreased in 2018 and ranges from 2 to 20 days depending on the region. However, asylum seekers have face difficulties in accessing the PADA. In the Ile de France region, as of May 2018, the French Office of Immigration and Integration (OFII) operates a telephone appointment system whereby applicants obtain an SMS appointment to appear before a PADA, which in turn books them on appointment with the GUDA to register their application.⁴³ The telephone appointment system therefore constitutes an additional administrative layer in the registration process. NGOs have criticised the telephone platform as inefficient, referring to people unsuccessfully attempting to call several times, or waiting for over half an hour on the phone before speaking to OFII. In addition, despite initial announcements of free-of-charge access, calls to the telephone platform are charged 0.06 € per minute by phone operators. The cost can be exorbitant for asylum seekers given that they have no access to reception conditions before their claim is registered and are often destitute."

Als verzoeker er effectief zou inslagen om zijn asielaanvraag te registreren en een aanvraag in te dienen voor een opvangplaats, zal het echter niet eens zeker zijn dat hem effectief een opvangplaats zal worden aangeboden, maar dreigt hij zelfs op straat te belanden:

"Asylum seekers left without accommodation : Despite the increase in reception capacity and creation of new forms of centres, a number of regions continue to face severe difficulties in terms of providing housing to asylum seekers. As stated above, only about 44% of asylum seekers registered in 2018 received an accommodation place. In Paris, there are still several informal camps as of early 2019, despite many dismantlement operations by the authorities....Nevertheless, hundreds of migrants are still living in makeshift camps in Calais area as of early 2019. Secours catholique - Caritas stated that 600 migrants were in Calais and surroundings at in January, denouncing ongoing police harassment.³⁴⁵ In a report published in December 2018, the Ombudsman denounced a "degradation" of the health and social situation of migrants living in camps in the north of France, with "unprecedented violations of fundamental rights". In some other cities (Nantes, Grande Synthe, Metz) migrants often live in the street. Some of them are asylum seekers eligible for accommodation centers but not housed due to the lack of places."

Vrij vertaald: "..."

Los van voormelde problemen, bevestigt het AIDA-rapport bovendien dat asielzoekers geen toegang hebben tot een pro Deo advocaat in eerste aanleg van hun asielprocedure:

"Indicators: Regular Procedure: Legal Assistance : Do asylum assistance have access to free legal assistance at first instance in practice? No..."

Vrij vertaald: (...)

Verzoeker is afkomstig uit Gaza, een complexe regio op asielvlak. Het is dienvolgens aangewezen dat hij kan beschikken over de nodige juridische bijstand voorafgaand aan zijn verhoor.

Gelet op het voorgaande kan de bestreden beslissing niet worden gevolgd.

Zij is vooreerst strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de materiële motiveringsplicht. Zij baseert zich op het AIDA-rapport ter ondersteuning van de stelling dat erop vertrouwd kan worden dat Frankrijk haar internationale en Europese wettelijke verplichtingen zal naleven. Uit het AIDA-rapport blijkt echter dat er sprake is van systematische tekortkomingen voor asielzoekers in Frankrijk.

De Belgische overheid argumenteert verder dat Frankrijk op de hoogte zal worden gebracht van de gezondheidsgegevens van verzoeker. Vooreerst is dit niet aangetoond.

Bovendien is het gelet op voormelde AIDA-rapport ten zeerste twijfelachtig of deze informatie effectief zal leiden tot een geschikte opvang, een geschikte medische begeleiding en een geschikte behandeling van verzoekers asielprocedure in Frankrijk. In dit opzicht heeft de Belgische overheid geen enkele garantie ingewonnen over de regio naar waar verzoeker zal worden overgebracht noch het specifieke centrum waarin hij met enige graad van waarschijnlijkheid zal kunnen verblijven.

Tenslotte argumenteert de Belgische overheid dat verzoeker beschikt over familie in Frankrijk bij wie hij terecht zou kunnen gezien hij een visum zou hebben ontvangen voor een familiaal bezoek.

Verzoeker verklaart niet te beschikken over enige familie in Frankrijk die hem zou kunnen huisvesten, maar dat hij wel een tante heeft in België die hem kan begeleiden.

Ondergeschikt betreft het visum slechts een tijdelijk visum en kan verzoeker evenmin tijdelijk verblijven bij familie in Frankrijk omdat dit tot gevolg zal hebben dat hij zijn recht op opvang definitief zal verliezen:

AIDA, p. 82: "Asylum seekers benefit from freedom of movement in France; except for persons who introduce an asylum application in an administrative detention centre or who are under house arrest, for instance asylum seekers under Dublin procedure (see Chapter on Detention of Asylum Seekers). However, reception conditions are offered by OFII in a specific region where the asylum seeker is required to reside. Following the 2018 reform, allocation to a specific region is conducted even if the applicant is not offered an accommodation place.³³¹ Non-compliance with the requirement to reside in the assigned region entails a termination of reception conditions. Freedom of movement is therefore restricted to a region defined by OFII. The national reception scheme assigns a reception centre or a region to asylum seekers, taking into account as much as possible the vulnerability assessment made by OFII and the general situation of the asylum seeker. The assignment to a reception centre is an informal decision, meaning that no administrative act is issued to asylum seeker. Therefore it cannot be appealed. In practice, most asylum seekers are concentrated in the regions with the largest numbers of reception centres: Grand-Est, Auvergne-Rhône Alpes, Ile de France. Persons may have to move from emergency facilities, possibly to a transit centre to finally settle in a regular reception centre (gradually processing to more stable housing)".

Vrij vertaald: (...)

Evenmin is aangetoond of asielzoekers die niet verblijven in de hen toegewezen regio ook toegang zullen krijgen tot psychosociale begeleiding. Vast staat in elk geval dat verzoeker geen financiële tegemoetkoming zal krijgen.

"Asylum seekers are also not eligible for receiving the social welfare allowance, the so-called Active Solidarity Income (RSA), granted to individuals over 25 years old who do not have resources or have very low incomes. The allowance for asylum seekers (allocation pour demandeur d'asile, ADA) is

granted to asylum seekers above 18 years old, who accept material conditions proposed by OFII and remain eligible for reception conditions." (AIDA, p. 80).

Vrij vertaald: (...)

Rekening houdende met het voorgaande is de bestreden beslissing manifest nietig."

2.1.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk.

Uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin III-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

“Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.” (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85)."

Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, arrest, nr. 20113/07, § 75; EHRM 26 april 2005, Müslim v.. Turkey, arrest, nr. 53566/99, § 66).

Hierbij richt het EHRM zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, nr. 13163/87, § 108; EHRM 4 december 2008, Y. v. Russia, supra, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, arrest, nr. 37201/06, §§ 128-129; EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein en anderen t. het Verenigd Koninkrijk en Italië, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 27725/10, § 69).

De loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, stelt de Staten hierbij niet vrij van hun verantwoordelijkheid om op de eerbiediging van de grondrechten toe te zien (EHRM 2 december 2008, K.R.S. v. the United Kingdom, ontvankelijkheidsbeslissing, nr. 32733/08; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, Grote Kamer, nr. 30696/09, §§ 339-366).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. the Netherlands, arrest, nr. 2345/02, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkey, supra, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. the United Kingdom, arrest, nr. 22414/93, §§ 99-100).

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, supra, § 111). Het EHRM benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 van het EVRM te evenaren (EHRM 27 april 2010, Miah v. the United Kingdom, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 53080/07, § 14; EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, Grote Kamer, nr. 26565/05, § 42). Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, supra, § 42; EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein and others v. the United Kingdom and others, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 27725/10, § 71).

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y v. Russia, supra, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, supra, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov and Askarov v. Turkey, arrest, nr. 46827/99, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkey, supra, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, § 359 in fine). De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, supra, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y v. Russia, supra, § 80; EHRM 11 januari 2007, Salah Sheekh v. the Netherlands, arrest, nr. 1948/04, § 148).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y v. Russia, supra, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas and others v. Sweden, arrest, nr. 15576/89, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, supra, § 107). De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, §§ 293 en 388; zie ook: RvV 23 mei 2012, nr. 81 545).

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, toont een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aan dat verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd in het kader van artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de risico's op een schending van artikel 3 EVRM bij een overname aan de Franse autoriteiten op grond van de Dublin III Verordening werden onderzocht. Er werd hierbij onder meer verwezen naar het AIDA rapport, dat als stuk werd toegevoegd aan het administratief dossier, en naar de vaststellingen van de centrumarts en de verklaringen van verzoeker.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat de Franse autoriteiten bijkomende opvangplaatsen voor asielzoekers hebben gecreëerd in 2017, dat er geen sprake is van een uitsluiting van opvang omwille van capaciteitsproblemen en dat uit het AIDA rapport niet blijkt dat er sprake is van structurele of systematische tekortkomingen in het opvangsysteem. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte

gegevens in een asielverzoek. Het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Wat de gezondheidstoestand betreft, dient er vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn aankomst door de centrumarts onderzocht werd en dat de arts verzoeker geschikt bevond om in het centrum te verblijven. Verder heeft verzoeker zijn instemming gegeven om informatie te verstrekken aan de verantwoordelijke lidstaat betreffende zijn gezondheidstoestand voordat een overdracht wordt verricht. De Franse autoriteiten zullen dus informatie krijgen over de gezondheidstoestand van verzoeker. Bovendien bestaat er in Frankrijk een systeem om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming specifieke opvang nodig heeft, zoals bijvoorbeeld personen met een handicap, personen met een ernstige ziekte en personen met een geestesstoornis. Indien de asielzoeker een objectieve vulnerabiliteit vertoont, kan de vulnerabiliteit vanaf het begin van de asielprocedure vastgesteld worden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Frankrijk persoonlijk blootgesteld zal worden aan behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoeker toont geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

2.1.2.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3. Dienvolgens is niet voldaan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

M. MILOJKOWIC